

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยแปดสิบ

จุดบรรจบเชิงพยากรณ์ของโรม พวกมัคคาบี และยุคสมัยปัจจุบัน:
การศึกษาในนิมิตของดาเนียล

Jeff Pippenger
2024-04-10

อูไรยาห์ สมิธ เขียนว่า “โรมได้เข้ามาเกี่ยวพันกับชนชาติของพระเจ้า คือพวกยิว โดยพันธมิตร ในปี 162 ก่อน ค.ศ.” นักประวัติศาสตร์สมัยใหม่ส่วนใหญ่กำหนดปีดังกล่าวว่าเป็น 161 ก่อน ค.ศ. และสมิธเองก็อ้างถึงปี 161 ก่อน ค.ศ. ถึงสองครั้งในหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อสันนิษฐานของข้าพเจ้าคือ การอ้างถึงปี 162 ก่อน ค.ศ. นี้เป็นการพิมพ์ผิด

“โดยข้อ 23 และ 24 เราถูกนำลงมาถึงปากนี้ของพันธสัญญาระหว่างพวกยิวกับพวกโรมัน เมื่อปี 161 ก่อนคริสตกาล จนถึงเวลาที่กรุงโรมได้ครอบครองอาณาจักรปโตเลมี” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

ข้อสิบเอ็ดและสิบสอง ระบุถึงชัยชนะและผลสืบเนื่องของยุทธการที่ราฟิอา ซึ่งเกิดขึ้นในปี 217 ก่อนคริสตกาล ระหว่างจักรวรรดิเซลูซิด ภายใต้การนำของอันติโอคัสที่ 3 มหาราช กับราชอาณาจักรปโตเลมีแห่งอียิปต์ ภายใต้การนำของกษัตริย์ปโตเลมีที่ 4 ฟิโลพาเตอร์

ยุทธการที่ปาเนียม ซึ่งเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งในอีกสิบเจ็ดปีต่อมา คือในปี 200 ก่อน ค.ศ. เป็นการสู้รบระหว่างอาณาจักรเซลูซิดกับอาณาจักรปโตเลมีอีกครั้งหนึ่ง.

การกบฏของพวกแมคคาบี เริ่มขึ้นในปี 167 ก่อนคริสตกาล และเป็นการลุกฮือของชาวยิวเพื่อต่อต้านความพยายามของจักรวรรดิเซลูซิดที่จะปราบปรามการปฏิบัติทางศาสนาของชาวยิวและบังคับใช้วัฒนธรรมกรีก.

การอุทิศวิหารที่สองในกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการเฉลิมฉลองในเทศกาลฮานุกกะห์นั้น เกิดขึ้นในปี 164 ก่อนคริสตกาล สามปีก่อน “พันธมิตร” ในข้อยี่สิบสาม เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นภายหลังการรณรงค์ทางทหารอันประสบความสำเร็จของพวกมัคคาบีต่อกองกำลังของจักรวรรดิเซลูซิด ซึ่งนำโดยอันติโอคัสที่ 4 เอพิฟานีส ผู้ฉาวโฉ่ ซึ่งได้ทำให้วิหารเป็นมลทินและสั่งห้ามการปฏิบัติศาสนกิจของชาวยิว อันติโอคัสที่ 4 เอพิฟานีสสิ้นพระชนม์ไม่นานหลังจากชัยชนะซึ่งได้รับการรำลึกในเทศกาลฮานุกกะห์ และนับเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความเสื่อมถอยของอำนาจซีเรียนับแต่นั้นเป็นต้นมาในประวัติศาสตร์

ในปี 200 ก่อนคริสตกาล (ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับยุทธการแห่งปาเนียม)

โรมได้แทรกตนเองเข้าสู่ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นครั้งแรก ตรงนั้นมีสัญลักษณ์ซึ่งสถาปนานิมิตนั้นไว้

อิทธิพลที่มุ่งหมายของมันในประวัติศาสตร์นั้นบ่งชี้ถึงกิจการของเยเซเบล

ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรที่ซึกโยอยู่เบื้องหลังฉาก

เยเซเบลอยู่ที่สะมาเรียเมื่ออาหับสามีของนางเฝ้าดูผู้เผยพระวจนะของนางอุกเอลิยาห์ประหาร

เฮโรเดียสไม่ได้อยู่ในงานเลี้ยงวันประสูติของเฮโรด ที่ซึ่งซาโลเมบุตรสาวของนางยิวานเฮโรด

ในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา สันตะปาปา ซึ่งมีหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรจะเป็นตัวแทน ถูกลิ้มเลื่อนไป

จนถึงวาระสุดท้ายของเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์

จากนั้นนางจึงเริ่มขับร้องบทเพลงแห่งการส่อวางของนางแก่บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ปี 200

ก่อนคริสตกาลเป็นแบบอย่างถึงเวลาที่นางเริ่มขับร้องอย่างเปิดเผยต่อกษัตริย์ทั้งหลายในวาระสุดท้าย
ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า ดังที่แสดงไว้ในข้อสืบทอด

ก่อน "พันธสัญญา" ของพวกยิวในช่วงปี 161 ก.ค.ศ. ถึง 158 ก.ค.ศ.
พวกมัดคาบีได้ถวายพระวิหารขึ้นใหม่ดังที่มีการระลึกถึงในเทศกาลฮานุกคาห์ในปี 164 ก.ค.ศ. ต่อมาอีกสามปี
ในขณะที่ยังคงอยู่ท่ามกลางการต่อสู้อันต่อเนื่องกับพวกซีเรีย
ยิวฝ่ายมัดคาบีได้ยื่นมือไปยังกรุงโรมเพื่อขอการสนับสนุน "พันธสัญญา" กับกรุงโรมซึ่งได้ก่อตั้งขึ้นในเวลานั้น
กลายเป็นบททดสอบเชิงพยากรณ์สำหรับบรรดาผู้ศึกษาคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายของพระเจ้า

ประวัติศาสตร์ระบุว่า ปี 161 ก่อนคริสตกาลเป็นจุดที่เกิด "พันธสัญญา" นั้นขึ้น
แต่บรรดาผู้บุกเบิกกลับระบุประวัติศาสตร์นั้นว่าเป็นปี 158 ก่อนคริสตกาล มิลเลอร์ถูกต้อง
หรือว่านักประวัติศาสตร์สมัยใหม่ถูกต้อง? มิลเลอร์ได้บวกหกร้อยหกสิบหกปี (666) เข้ากับปี 158
ก่อนคริสตกาล และได้มาถึงปี 508 ซึ่งเป็นเวลาที่ "เครื่องบูชาประจำวัน" ถูกนำออกไป
ไม่ว่าท่านจะค้นคว้าเพียงใด
ก็จะเป็นเรื่องยากอย่างยิ่ง—หากไม่ถึงกับเป็นไปไม่ได้เลย—ที่จะหาหลักฐานทางประวัติศาสตร์สนับสนุนว่าปี
158 ก่อนคริสตกาลคือปีแห่งพันธสัญญาระหว่างพวกยิวกับชาวโรมัน

ข้อที่สืบทอดคือกฎหมายวันอาทิตย์ แต่ก่อนหน้าประวัติศาสตร์นั้น
โรมได้เข้ามาในกระแสประวัติศาสตร์เพื่อสถาปนาในมิถุนายนปี 200 ก่อนคริสตกาล
การกบฏของพวกมัดคาบีเริ่มขึ้นที่โมดิอีนในปี 167 ก่อนคริสตกาล
และในที่สุดพวกเขาได้ชำระและถวายพระวิหารใหม่ในปี 164 ก่อนคริสตกาล จากนั้นตั้งแต่ปี 161
ก่อนคริสตกาล ถึงปี 158 ก่อนคริสตกาล พวกยิวได้เข้าสู่พันธสัญญากับอำนาจของโรม ปี 161
ก่อนคริสตกาลถึงปี 158 ก่อนคริสตกาลเป็นช่วงเวลาที่สำคัญสำหรับการสถาปนา "พันธไมตรี"
ความเข้าใจนี้ระบุว่า "พันธไมตรี" นั้นสอดคล้องกับคำพยากรณ์ของนักประวัติศาสตร์
และสอดคล้องด้วยกับแผนภูมิที่ได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง.

นักประวัติศาสตร์แจ้งแก่เราว่า กระบวนการเจรจาสนธิสัญญาระหว่างชนชาติในสมัยโบราณ เช่น ยูดาห์และโรม
ในศตวรรษที่สองก่อนคริสตกาลนั้น มีความแตกต่างกันไปตามพฤติกรรมเฉพาะ ระเบียบปฏิบัติทางการทูต
และพลวัตทางอำนาจที่เกี่ยวข้อง โดยทั่วไปแล้ว
กระบวนการนี้จะเริ่มต้นด้วยฝ่ายหนึ่งแสดงความประสงค์ที่จะจัดตั้งสนธิสัญญาหรือพันธมิตรกับอีกฝ่ายหนึ่ง
ในกรณีของยูดาห์และโรม ยูดาห์เป็นฝ่ายเริ่มติดต่อกับโรมเพื่อเสนอการเป็นพันธมิตรอย่างเป็นทางการ

ย่อมมีการใช้ช่องทางทางการทูตเพื่อถ่ายทอดข้อเสนอและเริ่มต้นการเจรจา
ทั้งนี้จำเป็นต้องมีการส่งราชทูตหรือผู้แทนไปยังกรุงโรมเพื่อพบกับบรรดาผู้นำหรือผู้แทนของโรม
เมื่อการเจรจาเริ่มขึ้น ทั้งสองฝ่ายย่อมหารือกันถึงเงื่อนไขของสนธิสัญญาที่เสนอไว้
กระบวนการนี้อาจรวมถึงการประชุมหลายครั้ง การแลกเปลี่ยนสารทางการทูต
และอาจมีการอาศัยคนกลางหรือผู้ไกล่เกลี่ยเพื่อเอื้ออำนวยต่อการหารือ ระหว่างการเจรจา
แต่ละฝ่ายย่อมพิจารณาเงื่อนไขที่อีกฝ่ายเสนอ และอาจยื่นข้อเสนอแย้งกลับหรือขอแก้ไขเงื่อนไขบางประการ
กระบวนการนี้อาจเกี่ยวข้องกับการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ การปรึกษาหารือกับที่ปรึกษา
และการประเมินถึงประโยชน์และข้อเสียที่อาจเกิดขึ้นจากสนธิสัญญาที่เสนอไว้

หากทั้งสองฝ่ายบรรลุข้อตกลงเกี่ยวกับเงื่อนไขของสนธิสัญญา
ก็จะมีการจัดทำเอกสารอย่างเป็นทางการซึ่งระบุข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงร่วมกัน
จากนั้นสนธิสัญญาจะต้องได้รับการให้สัตยาบันโดยผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องของแต่ละชาติ ในกรณีของกรุงโรม
เรื่องนี้อาจรวมถึงการได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาหรือองค์กรปกครองอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน ในยูดาห์

สนธิสัญญาก็น่าจะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้นำหรือสภาปกครองของตน เมื่อได้รับการให้สัตยาบันแล้ว สนธิสัญญาก็จะถูกนำไปปฏิบัติ และคาดหมายให้ทั้งสองฝ่ายยึดถือตามเงื่อนไขของสนธิสัญญา ทั้งนี้อาจรวมถึงความร่วมมือในรูปแบบต่าง ๆ ข้อตกลงว่าด้วยการป้องกันร่วมกัน ความสัมพันธ์ทางการค้า หรือรูปแบบอื่น ๆ ของการดำเนินความสัมพันธ์ทางการทูตตามที่ระบุไว้ในสนธิสัญญา

ในศตวรรษที่สองก่อนคริสตกาล การเดินทางจากแคว้นยูเดีย (ซึ่งตั้งอยู่ในภูมิภาคเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออก) ไปยังกรุงโรม (ซึ่งตั้งอยู่ในอิตาลีตอนกลาง) ย่อมเป็นภารกิจที่ยากลำบากและใช้เวลานาน โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงข้อจำกัดของวิธีการคมนาคมในโลกโบราณ

ระยะทางระหว่างยูเดียกับกรุงโรมอยู่ที่ประมาณ 1,500 ถึง 2,000 กิโลเมตร (930 ถึง 1,240 ไมล์)

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเส้นทางเฉพาะที่ใช้

การเดินทางทางทะเลมักรวดเร็วและมีประสิทธิภาพกว่าการเดินทางทางบกในสมัยโบราณ

แต่การเดินทางทางทะเลขึ้นอยู่กับทิศทางลมประจำฤดูเป็นสิ่งสำคัญ

การเดินทางโดยเรือจากท่าเรือแห่งหนึ่งในยูเดียไปยังท่าเรือในอิตาลี (เช่น ออสเตีย ท่าเรือของกรุงโรม)

อาจใช้เวลาหลายสัปดาห์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น สภาพลม กระแสน้ำทะเล และประเภทของเรือที่ใช้

การเดินทางทางบกจากแคว้นยูเดียไปยังกรุงโรมย่อมช้ากว่าและยากลำบากยิ่งกว่า

ผู้เดินทางจำต้องผ่านภูมิประเทศนานับการ รวมทั้งภูเขา หุบเขา และแม่น้ำ อีกทั้งต้องเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ เช่น โจรผู้ร้ายและดินแดนที่เป็นปฏิปักษ์

มีการประมาณกันว่าการเดินทางด้วยเท้าหรือด้วยรถม้าที่ลากโดยม้าอาจใช้เวลาหลายเดือน

ระยะเวลาเดินทางยังได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ ด้วย เช่น สภาพของถนน

ความพร้อมของที่พักรถและจุดพักระหว่างทาง

ตลอดจนความจำเป็นที่จะต้องหยุดพักและจัดหาเสบียงเพิ่มเติมระหว่างการเดินทางด้วย

เมื่อชาวยิวมักคาบีแสวงหาพันธมิตรกับกรุงโรม พวกเขาจำเป็นต้องส่งคณะทูตไปยังกรุงโรม

ครั้นเมื่อคณะทูตเหล่านั้นได้รับการต้อนรับจากทางการโรมันแล้ว ก็ย่อมจะมีช่วงเวลาแห่งการเจรจา

ตามสมมติฐานทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากไม่มีบันทึกที่แน่ชัด

เมื่อสนธิสัญญาได้รับการจัดทำขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว ก็จำเป็นต้องนำกลับไปยังแคว้นยูเดียเพื่อรับรอง

และต่อจากนั้นก็จะต้องส่งกลับไปยังกรุงโรมอีกครั้งเพื่อยืนยันการยอมรับของชาวยิว

แทบเป็นไปได้เลยที่จะเชื่อว่ากระบวนการจัดตั้งพันธมิตรในช่วงเวลานั้นจะสำเร็จลุล่วงภายในหนึ่งปี ดังนั้น

ความเข้าใจที่ว่า "พันธไมตรี" เป็นตัวแทนของกระบวนการตั้งแต่ปี 161 BC ถึง 158 BC

จึงสอดคล้องกับแนวคำพยากรณ์อื่น ๆ ที่ชี้ถึงประวัติศาสตร์ซึ่งนำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสิบหก

"พันธสัญญา" ซึ่งนักประวัติศาสตร์ทั้งปวงเห็นพ้องกันว่าเริ่มขึ้นโดยพวกยิวมักคาบี

ได้เริ่มต้นขึ้นในแคว้นยูเดียเมื่อปี 161 ก่อน ค.ศ. วัตถุประสงค์ก็คือ

พวกยิวต้องการการสนับสนุนเพื่อต่อต้านพวกซีเรียซึ่งพวกเขาได้ต่อสู้ด้วยมาตั้งแต่การกบฏของตนเริ่มขึ้นในปี

167 ก่อน ค.ศ. การกบฏนั้นถูกกดข่มขึ้นโดยความพยายามของมหาธีอัส ปุโรหิตชาวยิว

และบุตรชายทั้งห้าของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งยูดาส มักคาบี

ในการต่อต้านนโยบายการทำให้เป็นเฮลเลนิสต์ซึ่งถูกบังคับใช้โดยอันติโอคัสที่ 4 เอปีฟาเนส

ผู้ปกครองแห่งราชวงศ์เซลูซิด

นโยบายเหล่านี้รวมถึงความพยายามที่จะปราบปรามการปฏิบัติทางศาสนาของยิว

และบังคับให้รับเอาธรรมเนียมกับความเชื่อแบบกรีก.

ชนวนที่ก่อให้เกิดการกบฏคือเหตุการณ์หนึ่งในหมู่บ้านโมเดอิน

ซึ่งมหาธีอัสปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาให้ถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้ากรีกองค์หนึ่ง "โมเดอิน"

มีรากศัพท์มาจากคำภาษาฮีบรูว่า "modi'a" ซึ่งหมายถึง "ประกาศ" หรือ "คัดค้าน" ในการคัดค้านครั้งนั้น มัทธาธิยาสได้สั่งทหารชาวยิวผู้ละทิ้งความเชื่อคนหนึ่งซึ่งกำลังจะประกอบพิธีถวายเครื่องบูชา และเขากับบุตรชายทั้งหลายได้หลบหนีไปยังภูเขา อันเป็นการเริ่มต้นการทำสงครามกองโจรต่อต้านกองกำลังเชลลูซิด การกบฏมักคาบีดำเนินอยู่หลายปี ตลอดช่วงเวลานั้นพวกมักคาบีได้เข้าร่วมการรบจำนวนมากกับพวกเชลลูซิดและพันธมิตรของพวกเขา แม้จะมีกำลังพลน้อยกว่าอย่างมากและมีอาวุธยุทธโปกรณ์ด้อยกว่ามาก พวกมักคาบีก็ได้รับชัยชนะสำคัญหลายครั้ง

จักรวรรดิเชลลูซิดกำลังพยายามบังคับศาสนาของกรีกแก่พวกยิว และชาวกรีกเป็นตัวแทนของพวกเขาโลกาภิวัตน์ในวาระสุดท้าย ศาสนาของพวกเขาแสดงออกผ่านลัทธิ "woke-ism" ที่ในเวลาที่กำลังถูกยัดเยียดให้แก่สหรัฐอเมริกาและโลก โดยกองกำลังโลกาภิวัตน์ของระบบธนาคาร สื่อกระแสหลัก ศูนย์กลางทางการศึกษา และการทำลายความแตกต่างของความเป็นชาติผ่านการบังคับให้มีการอพยพเข้าเมืองของคนต่างด้าวผิดกฎหมาย เมื่ออันโทโอคัส เอพิฟานีสกำลังบังคับศาสนากรีกแก่พวกยิว ก็มีพวกยิวที่ให้ความร่วมมือกับความพยายามของเขา พวกมักคาบีเป็นตัวแทนของยิวผู้ละทิ้งความเชื่อประเภทหนึ่ง ซึ่งกำลังต่อต้านศาสนาของกรีก แต่ก็ยังมียิวผู้ละทิ้งความเชื่ออีกประเภทหนึ่ง ซึ่งกำลังสนับสนุนงานแห่งการบังคับใช้ศาสนากรีกอยู่ด้วย

ข้อที่สิบหกคือกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า และการรวมตัวเป็นสามประการของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ ประวัติศาสตร์นั้นมีข้อที่สิบสามถึงสิบห้าเป็นเหตุการณ์นำหน้า ซึ่งเป็นที่ซึ่งสงครามสามครั้งของข้อที่สิบเกิดขึ้นจากข้อที่สิบ (1989) ข้อที่สิบเอ็ดและสิบสอง (สงครามยูเครน) และยุทธการที่พาดเนียม ยุทธการที่พาดเนียมเป็นภาพแทนของสงครามซึ่งสัตว์ร้ายจากแผ่นดินที่มีเขาสองเขามียชเยเหนือปรัชญาทางศาสนาและการเมืองของพวกเขาโลกาภิวัตน์

ในการสงครามนั้น ประธานาธิบดีคนสุดท้ายของสหรัฐอเมริกาจะต้องรับมือกับผลพวงแห่งชัยชนะของปูดินและการล่มสลายที่ตามมา ซึ่งถูกเป็นภาพแทนไว้ในข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสอง เขาจะจัดตั้งพันธมิตรกับ NATO หรือสหประชาชาติ เพื่อแก้ไขผลกระทบที่เกิดจากการล่มสลายของรัสเซีย และภายในประวัติศาสตร์ของพันธมิตรนั้น เขาจะเข้าปะทะกับสหประชาชาติในการสงครามแห่งพาดเนียม สงครามครั้งที่สามของข้อสิบนั้น จะเป็นเช่นเดียวกับสงครามครั้งแรกของข้อสิบ ดังที่สหภาพโซเวียตล่มสลายลงภายใต้แรงกดดันทางเศรษฐกิจและทางทหารของสหรัฐอเมริกา บรรดานักโลกาภิวัตน์แห่งสหประชาชาติจะถูกบังคับให้ทำ "เปเรสตรอยกา" ซ้ำอีก ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในความพยายามของกอร์บาชอฟในการปฏิรูปสหภาพโซเวียต แม้ว่าในท้ายที่สุด สิ่งเหล่านั้นจะมีส่วนทำให้ระบบโซเวียตคลี่คลายแตกสลาย และนำไปสู่การยุบสลายของสหภาพโซเวียตในที่สุด

สงครามครั้งที่สามได้รับการอุปมาโดยสงครามครั้งแรก และโดยผ่านแรงกดดันทางเศรษฐกิจและทางทหาร ทรัมป์ซึ่งมีเรแกนเป็นภาพแทน จะบีบบังคับให้องค์การสหประชาชาติเข้าสู่ "perestroika" ซึ่งหมายถึงการปรับโครงสร้างใหม่หรือการปฏิรูป การปรับโครงสร้างใหม่นั้นจะวางสหรัฐอเมริกาไว้เหนือระบบของกษัตริย์ทั้งสิบซึ่งก็คือองค์การสหประชาชาติ แล้วในสงครามนั้น สันตะสำนักจะก้าวเข้ามาในประวัติศาสตร์ โดยอ้างตนว่าเป็นผู้พิทักษ์ระบบที่ทรัมป์กำลังพิชิตอยู่ในขณะนั้น

ในประวัติศาสตร์เดียวกันนั้น ทรัมป์จะเผชิญกับสงครามกลางเมืองภายในซึ่งเขาจะถูกบีบบังคับให้ต้องรับมือ เช่นเดียวกับที่อับราฮัม ลินคอล์นถูกบีบบังคับให้ต้องรับมือ สงครามกลางเมืองนั้นจะเกิดขึ้นระหว่างสองฝ่ายนอกกริตที่เป็นปฏิปักษ์กันภายในสหรัฐอเมริกา ฝ่ายหนึ่งคือชนชั้นที่เป็นตัวแทนโดยบรรดาผู้ซึ่งยอมรับศาสนาและปรัชญาของลัทธิ woke-ism

ซึ่งเป็นพวกโลกาภิวัตน์หัวก้าวหน้าแห่งทั้งสองพรรคการเมือง อีกฝ่ายหนึ่ง (MAGA-ism) อ้างตนว่าเป็นโปรเตสแตนต์แท้ แม้ว่าพวกเขาจะสูญเสียสถานะนั้นไปแล้วในปี 1844.

ฝ่ายของประธานาธิบดีมอดมการณ์ MAGA-ism เป็นตัวแทน และตั้งอยู่บนข้ออ้างอันผิดพลาดที่ว่าตนกำลังอ้างไว้ซึ่งโปรเตสแตนต์แท้และรัฐธรรมนูญ ส่วนข้ออ้างของ Woke-ism คือศาสนาแห่งพระแม่อุธรณี ยุคใหม่ (New Age) และความเชื่อที่ว่ารัฐธรรมนูญถูกบังคับใช้ตามสภาพการณ์ที่ดำรงอยู่ของบรรทัดฐานทางสังคม ไม่ใช่ตามแนวคิดอันล้ำสมัยของบรรพชนผู้ก่อตั้งชาติ

มหัทธิอีส (ทรมป์) จะยุติความพยายามของพรรคเดโมแครตสายโลกาภิวัตน์-ก้าวหน้าภายในสหรัฐอเมริกา ดังที่เป็นภาพแทนโดยการกบฏซึ่งเริ่มขึ้นที่โมเดอนในปี 167 BC จากนั้น ทรมป์จะกระทำประหนึ่งซาร์อยประวัติศาสตร์ของปี 164 BC เมื่อพวกมักคาบีได้ถวายพระวิหารขึ้นใหม่ ดังที่มีการระลึกถึงในการถือปฏิบัติเทศกาลฮานุกกะห์ ต่อมา ในช่วงเวลาซึ่งมีปี 161 BC ถึง 158 BC เป็นภาพแทน ทรมป์จะเริ่มการผลักดันครั้งสุดท้ายเพื่อสถาปนารูปเคารพของสันตะปาปา ซึ่งเป็นรูปเคารพที่บังชี้ถึงความสัมพันธ์อันมิชอบระหว่างอำนาจทางศาสนากับอำนาจทางการเมือง และในปี 158 BC สันนิบาตจะถูกนำมาใช้บังคับ ดังที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในข้อสืบทอดถูกบังคับใช้นั้นเอง

ดาเนียลบทที่สิบเอ็ดระบุเป็นลำดับแรกว่าโรมเข้าครอบครองอำนาจทางการเมืองอย่างไร แล้วดาเนียลจึงกล่าวซ้ำ และขยายประวัติศาสตร์เดียวกันนั้นด้วยแนวเรื่องอีกสายหนึ่งซึ่งระบุว่าโรมปฏิบัติต่อประชากรของพระเจ้าอย่างไรภายในประวัติศาสตร์เดียวกันนั้นเอง ตั้งแต่ข้อสืบทอดถึงข้อสืบทอด

อุปสรรคสามประการต่อการที่โรมนอกศาสนาจะเข้าครอบครองโลกได้รับการแสดงให้เห็น ในข้อสืบทอด ซีเรียถูกโรมนอกศาสนายึดครองในปี 65 ก่อนคริสตกาล และต่อมาแคว้นยูเดียถูกปอมเปย์พิชิตในปี 63 ก่อนคริสตกาล ข้อสืบทอดระบุถึงเวลาที่โรมจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งเรือง และในการกระทำนั้นก็เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสืบทอดของบทเดียวกันนั้นเอง

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกตว่า ประวัติศาสตร์ของการพิชิตนั้นเกิดขึ้นในปี 63 ก่อนคริสตกาล [ขนานกับปี 1863] ท่ามกลางสงครามกลางเมืองซึ่งกำลังเกิดขึ้นภายในกรุงเยรูซาเล็ม อูไรยาห์ สมิธ กล่าวว่า "เมื่อปอมเปย์กลับจากการยกทัพต่อต้านมิดริดาตีส กษัตริย์แห่งปอนทัส ผู้ทำชิงสองฝ่ายคือ ไฮร์คานัส และอริสโตบูลุส กำลังต่อสู้แย่งชิงราชบัลลังก์แห่งยูเดีย"

ชื่อ "Hyrcanus" และ "Aristobulus" ทั้งสองเป็นชื่อที่มีต้นกำเนิดจากภาษากรีก และมีนัยสำคัญทางประวัติศาสตร์

โดยเฉพาะในบริบทของประวัติศาสตร์ยิวในช่วงยุคเฮลเลนนิสติกและราชวงศ์ฮัสโมเนียน "Hyrcanus" มาจากคำภาษากรีกว่า "Hurkanos" ซึ่งน่าจะมาจากคำว่า "hurkan" ในภาษาเปอร์เซีย อันมีความหมายว่า "หมาป่า" Hyrcanus เป็นชื่อที่ผู้ปกครองหลายองค์ในราชวงศ์ฮัสโมเนียนใช้ "Aristobulus" มีความหมายว่า "ที่ปรึกษาที่ดีที่สุด" หรือ "ผู้แนะนำที่ดีที่สุด" Aristobulus ก็เป็นอีกชื่อหนึ่งที่ผู้ปกครองหลายองค์ในราชวงศ์ฮัสโมเนียนใช้เช่นกัน ทั้ง "Hyrcanus" และ "Aristobulus" เป็นชื่อที่เกี่ยวข้องกับบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ยิวในสมัยฮัสโมเนียน พวกเขาเป็นผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญในการปกครองและการขยายอาณาจักรฮัสโมเนียนในแคว้นยูเดีย ผู้สืบทอดสายและตัวแทนเชิงพยากรณ์ของอาณาจักรฮัสโมเนียนในสมัยของพระคริสต์คือพวกฟาริสี

เมื่อปอมเปย์พิชิตกรุงเยรูซาเล็ม

พรรคการเมืองสองฝ่ายต่างก็สืบย้อนต้นกำเนิดของตนกลับไปถึงยุคแห่งการกบฏซึ่งโมเดอนเป็นตัวแทนในปี 167 ก่อนคริสตกาล เมื่อปอมเปย์ถูกดึงเข้าไปมีส่วนในกบฏนั้น เขาจึงตัดสินใจเข้ายึดกรุงเยรูซาเล็ม และพรรคการเมืองของอริสโตบูลุสก็ตัดสินใจต่อต้านเขา

แต่พรรคของไฮร์คานัสตัดสินใจเปิดประตูเมืองรับปอมเปย์ จากนั้นปอมเปย์ก็เปิดฉากโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม และสามเดือนต่อมา กรุงเยรูซาเล็มก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของโรมตลอดไป

ถึงข้อสิบเก้า อียิปต์ซึ่งเป็นอุปสรรคประการที่สามและประการสุดท้าย ถูกโรมยึดครอง แล้วในข้อยี่สิบ การบังเกิดของพระคริสต์ก็ถูกระบุไว้

เมื่อดาเนียลเริ่มแสดงให้เห็นว่าโรมจะปฏิบัติต่อประชากรของพระเจ้าอย่างไรในประวัติศาสตร์นั้น ในข้อยี่สิบเอ็ดและข้อยี่สิบสอง พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน ในข้อยี่สิบสาม พันธสัญญาซึ่งเริ่มต้นขึ้นในปี 161 BC ถึง 158 BC ได้รับการระบุไว้ทันทีภายหลังข้อพระคัมภีร์ที่พรรณนาถึงกางเขน ซึ่งเป็นจุดที่พวกยิวผู้ละทิ้งความเชื่อประกาศว่า พวกเขา “ไม่มีกษัตริย์อื่นใดนอกจากซีซาร์” เชื่อสายของพวกยิวผู้ละทิ้งความเชื่อ ซึ่งมีพวกมัดคาคาบีเป็นตัวแทน ผู้ซึ่งได้ต่อต้านการรุกรานของปรัชญาศาสนากรีก และด้วยการกระทำเช่นนั้นได้ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันไม่บริสุทธิ์กับโรม ปราบกฏตามมาภายหลังข้อพระคัมภีร์ที่ระบุถึงประวัติศาสตร์แห่งกางเขน ซึ่งเป็นจุดที่ผลแห่งความสัมพันธ์อันไม่บริสุทธิ์ของพวกเขาได้สำแดงออกอย่างเต็มที่

พระสิริเชคินาห์มิได้เสด็จกลับมายังพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นหลังจากการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี คำพยากรณ์เชิงพยากรณ์ครั้งสุดท้าย ซึ่งมาลาคีย์ได้ประกาศไว้

ได้ถูกประทานราวกลางคริสต์ศตวรรษที่ห้าก่อนคริสตกาล

เป็นเวลาหลายร้อยปีก่อนที่พวกมัดคาคาบีจะลุกขึ้นต่อต้านอิทธิพลกรีกแบบโลกาภิวัตน์

ก็ไม่มีทั้งการทรงสถิตของพระเจ้าให้เห็นประจักษ์ และไม่มีทั้งคำพยากรณ์เชิงพยากรณ์ใด ๆ เลย

ในช่วงเริ่มต้นของการกบฏนั้น

พวกเขาได้กระทำการแข็งขันแบบเดียวกันกับที่ทั้งปโตเลมีและกษัตริย์อูสเซียห์เคยพยายามกระทำ เมื่อกษัตริย์ทั้งสองแสวงหาที่จะทำหน้าที่ปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาในพระวิหาร.

โยนาธาน อับฟุส (หรือเป็นที่รู้จักอีกชื่อหนึ่งว่า โยนาธาน มัคคาคาบีอูส) เป็นบุตรคนหนึ่งของมัทธัยยัส

ผู้ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มการกบฏของพวกมัดคาคาบี

และเขามีบทบาทสำคัญในการนำการลุกฮือของชาวยิวเพื่อต่อต้านจักรวรรดิเซลูซิด

ภายหลังการสิ้นชีวิตของพี่ชายของเขา คือยูดาส มัคคาคาบี ในสนามรบ

โยนาธานได้รับตำแหน่งผู้นำกองกำลังมัดคาคาบี นอกเหนือจากภาวะผู้นำด้านการทหารและการเมืองแล้ว

โยนาธานยังรับตำแหน่งมหาปุโรหิตด้วย โดยทำหน้าที่เป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณของประชาชนชาวยิว

บทบาทคู่ของโยนาธานในฐานะทั้งผู้นำและมหาปุโรหิตนับเป็นพัฒนาการสำคัญในประวัติศาสตร์ยิว

เพราะเป็นการรวมศูนย์ทั้งอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางศาสนาไว้ภายในราชวงศ์ฮัสโมเนียน

ภาวะผู้นำของเขาช่วยเสริมสร้างเอกราชของชาวยิวให้มั่นคงยิ่งขึ้น

และสถาปนาการปกครองของราชวงศ์ฮัสโมเนียนขึ้นในแคว้นยูเดีย

บาบอย่างเดียวกันนั่นเองซึ่งปโตเลมีได้พยายามกระทำภายหลังชัยชนะที่ราฟิอา

ได้สำเร็จลงตั้งแต่ในระยะแรกเริ่มของการกบฏของพวกแมคคาคาบี

เป็นบาบเดียวกันกับที่บรรดาปุโรหิตได้ต่อต้านในสมัยกษัตริย์อูสเซียห์

แต่การที่พวกแมคคาคาบีอ้างตนว่าปกป้องพิธีปรนนิบัติแห่งพระวิหารของเจ้านั้น

แท้จริงแล้วเป็นการสำแดงอันหลงผิดและเป็นกบฏของการผสมผสานระหว่างศาสนจักรกับรัฐ และด้วยเหตุนี้ จึง

เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการกบฏของโปรเตสแตนต์ผู้เสื่อมทรามซึ่งบัดนี้กำลังระดมกำลังสนับสนุนทรัมป์เพื่อ

ต่อต้านการสืบสานของแนวคิดตินูร์แบบโลกาภิวัตน์ของไบเดน.

พระคัมภีร์สอนว่า ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา และพวกเขาฟาริสีในสมัยของพระคริสต์นั้นเป็นเศษซากขุดสุดท้ายของราชวงศ์อิสราเอลซึ่งเริ่มต้นขึ้นกับมัทธาธีอัส มัทธาธีอัสและการกบฏที่เขาเป็นผู้เริ่มต้น ได้เกิดผลแห่งลัทธิฟาริสี เช่นเดียวกับพวกโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งความเชื่อซึ่งกำลังสนับสนุนแนวคิด "Make America Great Again" อเมริกาเคยยิ่งใหญ่เมื่อมีความเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญกำหนดให้คริสตจักรและรัฐแยกออกจากกัน แต่เมื่อถึงปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยชัยชนะที่มีการระลึกถึงในเทศกาลฮานุกกะห์ การเคลื่อนไหวเพื่อออกกฎหมายวันอาทิตย์จะปรากฏออกมาอย่างเปิดเผย

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

“จนบัดนี้

ผู้ที่นำเสนอความจริงแห่งข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามมักถูกมองว่าเป็นเพียงผู้ปลุกความตื่นตระหนก คำพยากรณ์ของพวกเขาที่ว่า ความไม่ยอมรับความเชื่อทางศาสนาจะเข้าครอบงำในสหรัฐอเมริกาว่าคริสตจักรและรัฐจะร่วมมือกันข่มเหงผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ได้ถูกตัดสินว่าไร้มูลและน่าขัน ได้มีการประกาศอย่างมั่นใจว่า แผ่นดินนี้ไม่มีวันกลายเป็นสิ่งอื่นใดไปจากที่เคยเป็นมา—คือผู้พิทักษ์เสรีภาพทางศาสนา แต่เมื่อประเด็นเรื่องการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ถูกปลุกเร้าจนแพร่หลาย เหตุการณ์ที่ถูกสงสัยและไม่เชื่อถือมาเป็นเวลานานก็มองเห็นได้ว่ากำลังใกล้เข้ามา และข่าวสารที่สามจะก่อให้เกิดผลซึ่งแต่ก่อนไม่อาจเกิดขึ้นได้”

“ในทุกยุคทุกสมัย พระเจ้าทรงส่งผู้รับใช้ของพระองค์มาเพื่อว่ากล่าวความบาป ทั้งในโลกและในคริสตจักร แต่ประชาชนปรารถนาถ้อยคำที่ราบรื่นน่าฟังสำหรับตน และความจริงอันบริสุทธิ์ตรงไปตรงมาไร้การตกแต่งนั้นก็หาเป็นที่ยอมรับไม่ นักปฏิรูปจำนวนมากเมื่อเริ่มตงานของตน ได้ตั้งใจว่าจะใช้ความสุ่มรอบคอบอย่างยิ่งในการโจมตีความบาปของคริสตจักรและของชาติ พวกเขาหวังว่า โดยแบบอย่างแห่งชีวิตคริสเตียนอันบริสุทธิ์ จะนำประชาชนกลับไปสู่หลักคำสอนแห่งพระคัมภีร์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสู่พวกเขา ดังที่ได้เสด็จมาสู่เอเลียห์ ทรงกระตุ้นเขาให้ว่ากล่าวความบาปของกษัตริย์ผู้ชั่วร้ายและประชาชนผู้ละทิ้งความเชื่อ; พวกเขาไม่อาจยับยั้งตนจากการประกาศถ้อยคำอันตรงไปตรงมาของพระคัมภีร์—หลักคำสอนซึ่งก่อนหน้านี้พวกเขาเล็งเล่ห์จะนำเสนอ พวกเขาถูกผลักดันให้ประกาศความจริงและอันตรายซึ่งคุณความดีวิญญาณทั้งหลายด้วยความร้อนรน ถ้อยคำซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่พวกเขา พวกเขาก็ก้าวออกไป โดยไม่หวั่นเกรงต่อผลที่จะตามมา และประชาชนก็ถูกบังคับให้รับฟังคำเตือนนั้น”

“ดังนั้น ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะถูกประกาศออกไป และเมื่อถึงเวลาที่จะต้องประกาศด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำการผ่านเครื่องมืออันต่ำต้อย โดยทรงนำจิตใจของบรรดาผู้ที่อุทิศตนเพื่อการรับใช้พระองค์ คนงานเหล่านี้จะได้รับการทำให้เหมาะสมแก่ภารกิจ มิใช่โดยการอบรมจากสถาบันวรรณศิลป์ หากแต่โดยการเจิมแห่งพระวิญญาณของพระองค์ ชายหญิงแห่งความเชื่อและการอธิษฐานจะถูกบีบบังคับให้ออกไปด้วยความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์ ประกาศถ้อยคำซึ่งพระเจ้าประทานแก่พวกเขา บาปทั้งหลายของบาบิโลนจะถูกเปิดเผย ผลอันน่าสะพรึงกลัวจากการบังคับใช้พิธีปฏิบัติของคริสตจักรโดยอำนาจฝ่ายพลเรือน การรุกรานของลัทธิทรงวิญญาณ

ความก้าวหน้าอย่างลอบเร้นแต่รวดเร็วของอำนาจสันตะปาปา—ทั้งหมดจะถูกเปิดโปง
โดยคำเตือนอันเคร่งขรึมเหล่านี้ ประชาชนจะถูกปลุกเร้า คนนับพันคนพันจะรับฟัง
ซึ่งไม่เคยได้ยินถ้อยคำเช่นนี้มาก่อน ด้วยความประหลาดใจ
พวกเขาได้ยินคำพยากรณ์ว่าบาบิโลนคือคริสตจักรที่ล้มลง เพราะความผิดพลาดและบาปของนาง
เพราะการปฏิเสธศีลธรรมที่ส่งมาถึงนางจากสวรรค์
เมื่อประชาชนไปหาครูผู้สอนเดิมของตนด้วยคำถามอันเร้าร้อนว่า สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงหรือ?
บรรดาศาสนาจารย์กลับเสนอเรื่องเล่าหลอกลวง พยากรณ์สิ่งราบริน
เพื่อปลอบประโลมความกลัวของพวกเขาและทำให้มโนธรรมที่ถูกปลุกให้ตื่นสงบลง
แต่เนื่องจากมีหลายคนปฏิเสธที่จะพอใจเพียงกับอำนาจของมนุษย์ และเรียกร้องคำกล่าวอันชัดเจนว่า
'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้' บรรดาศาสนาจารย์ที่เป็นที่นิยม เช่นเดียวกับพวกฟาริสีในอดีต
เมื่อเต็มไปด้วยความโกรธเพราะอำนาจของตนถูกตั้งคำถาม ก็จะประณามชาวสารินันว่าเป็นของซาตาน
และปลุกปั่นฝูงชนผู้รักบาปให้ด่าว่าและข่มเหงผู้ที่ประกาศข่าวสารินัน"

"เมื่อความขัดแย้งแผ่ขยายเข้าสู่ขอบเขตใหม่ ๆ
และจิตใจของประชาชนถูกเรียกให้หันมาสู่พระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งถูกเหยียบย่ำ
ซาตานก็เคลื่อนไหวอย่างกระวนกระวาย
ยุทธนาภาพที่มาพร้อมกับชาวสารินันจะยิ่งทำให้ผู้ที่ต่อต้านคลุ้มคลั่งมากขึ้นเท่านั้น
พวกศาสนาจารย์จะใช้ความพยายามแทบเหน็ดเหนื่อยเพื่อปิดกั้นแสงสว่างไว้ มิให้ส่องไปถึงฝูงแกะของตน
โดยทุกวิถีทางที่อยู่ในอำนาจของตน พวกเขาจะพยายามระงับการอภิปรายเกี่ยวกับคำถามสำคัญยิ่งเหล่านี้
คริสตจักรจะร้องขอความช่วยเหลือจากแขนกล้าแห่งอำนาจฝ่ายบ้านเมือง และในการนี้
พวกเขาทอликกับโปรเตสแตนต์จะร่วมมือกัน
เมื่อการเคลื่อนไหวเพื่อบังคับการถือวันอาทิตย์หรือความอาจหาญและเด็ดขาดยิ่งขึ้น
กฎหมายจะถูกนำมาใช้ต่อต้านผู้ที่รักษาพระบัญญัติ พวกเขาจะถูกข่มขู่ด้วยคำปรับและการจำคุก
และบางคนจะถูกเสนอให้ได้รับตำแหน่งที่มีอิทธิพล ตลอดจนบำเหน็จรางวัลและผลประโยชน์อื่น ๆ
เพื่อเป็นสิ่งล่อใจให้ละทิ้งความเชื่อของตน แต่คำตอบอันมั่นคงของพวกเขาคือ 'จงแสดงให้เราเห็นจากพระ
วณะของพระเจ้าว่าความผิดของเราอยู่ตรงไหน'—ซึ่งเป็นคำร้องเดียวกันกับที่ลูเทอร์ได้กล่าวไว้ภายใต้สภ
นาการณ์คล้ายคลึงกัน ผู้ที่ถูกนำขึ้นศาลได้ให้การปกป้องศีลธรรมอย่างหนักแน่น
และบางคนในบรรดาผู้ที่ได้ยินพวกเขาก็ถูกชักนำให้ยืนหยัดรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้า ดังนั้น
แสงสว่างจะถูกนำไปปรากฏต่อหน้าคนนับพันซึ่งมีฉะนั้นแล้วจะไม่มีวันรู้จักศีลธรรมเหล่านี้เลย" The Great
Controversy, 605, 606.